

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 75, fremsættelsen i tidenden sp. 40).

K. Axel Nielsen: Dette forslag er en genfremsættelse af et ligelydende forslag, som vi ikke nåede at færdigbehandle i forrige folketingssår. Jeg skal derfor ikke knytte mange bemærkninger til forslaget nu, men blot henvise til mine bemærkninger ved dets førstebehandling i fjor, Folketingstidende sp. 2961-63. Dengang gav jeg udtryk for tvivl om, at forslaget var helt i harmoni med grundlovens § 71, men jeg har ikke noget imod nu at indrømme, at det er lykkedes den højtærede justitsminister at svække denne tvivl i så høj grad, at jeg ikke længere nærer praktiske betænkeligheder ved at gennemføre lovforslaget, der jo kun angår udlevering til de os nærstående lande Sverige, Norge, Island og Finland. Fra anden side blev der givet udtryk for betænkeligheder over for forslagens bestemmelser om udlevering af politiske lovovertrædere. Jeg deler ikke disse betænkeligheder, da der jo ikke, selv om forslaget vedtages, etableres nogen pligt for os til at udlevere.

På mit partis vegne giver jeg tilsagn om velvillig behandling af forslaget, men jeg agter dog at foreslå udvalgsbehandling, bl. a. for at vi kan stifte nærmere bekendtskab med den allerede gennemførte tilsvarende svenske lov. Jeg går ud fra, at ministeren vil være i stand til at stille eksemplarer af denne lov til rådighed for udvalget.

Per Federspiel: Jeg skal ligeledes henholde mig til de bemærkninger, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Vagn Bro, fremsatte i sidste folketingssår, da dette forslag oprindeligt blev fremsat. Men det er med en vis beklagelse, jeg ser, at den højtærede justitsminister ved genfremsættelsen ikke har taget hensyn til de betænkelig-

heder, der blev fremført med hensyn til udlevering af politiske lovovertrædere. Jeg er ikke så optimistisk som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen på dette punkt, for det, man i virkeligheden gør ved dette lovforslag, er, at man ophæver asylretten, det vil altså sige den enkelte stats ret til at give fristed for politiske lovovertrædere fra andre lande. Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem sagde, at udleveringen er en frivillig sag, men den omstændighed, at disse regler bygger på en ensartet nordisk lovgivning, vil jo ændre den hidtidige situation, som i og for sig vist har været så nogenlunde tilfredsstillende, så et lovforslag måske slet ikke var nødvendigt; det vil dog alligevel betyde lovfæstelse af en praksis, som vil gøre det meget vanskeligt at ændre denne praksis. Med andre ord, skulle spørgsmålet om udlevering af politiske lovovertrædere opstå, vil dette være en affære, det vil være en sag, der rejses her i tinget, en sag, der giver anledning til forhandlinger mellem de nordiske lande, og jeg kunne derfor tænke mig, at man fandt udveje for i denne lov simpelt hen at lovfæste asylretten, som dog er en af vor civilisations blomster, som man ikke uden videre skal lade visne.

Thestrup: Som nævnt er det foreliggende lovforslag enslydende med det lovforslag, der var til behandling her i tinget og til udvalgsbehandling i folketingssåret 1958-59. Efter vor opfattelse nåede vi under udvalgsbehandlingen et godt stykke fremad mod enighed.

Jeg vil gerne henvise til det, den højtærede justitsminister har oplyst i sin fremsættelsestale, at et tilsvarende lovforslag er vedtaget i Sverige, og at et tilsvarende lovforslag er ved at blive fremsat i Norge. Efter de forhandlinger, vi har haft i Nordisk Råds juridiske komité, har jeg indtrykket af, at der var al mulig udsigt til, at dette forslag ville blive gennemført i Norge uden modstand. Det er naturligvis ikke sket endnu, og sige det med bestemthed kan jeg heller ikke.